

Sakari hyppäsi hiekkatiehtiä pienelle polulle. Se kiemurteli metsään, jossa oli paljon hauskempi seikkailla kuin kaupunkikodin lähimetsässä, joka oli tallottu melkein kasvittomaksi. Siellä piti myös varoa ihmisten jättämiä roskia, rikottuja pulloja ja neuvoja. Täällä oli katsottava tarkasti jalkoihinsa vain siksi, ettei kompastuisi juurakoihin. Täytyi myös muistaa isän kehotus tarkkailla järveä, joka oli nähtävä koko ajan, ettei eksy.

Metsä humisi ja vallaton sirkutus ja liverrys kiiri puiden latvoissa ja pusikoissa. Sakari tiesi, että rannassa oli majavanpesä, mutta sinne isä kielsi menemästä. Mökiltä sai katsella, kun majavat iltaisin uivat järven yli niin tasaisesti, että pelkkä juova eteni työntä järvenselkää pitkin. Yhtäkkiä ne läiskäisivät vedenpintaa isolla, litteällä hännällä. Aina sitä pamausta odotti ja joka kerta se nauratti. Sakari otti muutaman askeleen kohti rantaa ja yritti tiirata oksien välistä, näkyisikö majavien touhuja yhtään, mutta pensaikko oli liian tiheä ja hän päätti palata polulle.

Parin mutkan jälkeen edessä oli pieni aukio, jossa kasvoi vain matalaa varvikkoa. Täältä äiti kävi aina etsimässä mustikoita ensimmäiseen mustikkapiirakkaan. Siihen oli vielä aikaa, sillä marjat olivat vasta pieniä ja vihreitä.

– Voi mikä pieni sinä oot!

Sakari kyykistyi mätästä kohti, sillä sammalen ja vanamonliekojen päällä kyyhötti pikkuruinen harmaatäpiikäs olento, joka näytti lähinnä karvapalloilta. Hengitys paljasti sen kuitenkin eläväksi. Uskaltaisikohan koskea? Sakari lasi varovasti kättä ja kokeili

sormenpäällään untuvaista kerää. Se värähti. Sakari näki juuri ja juuri pienen, keltaisen nokanpäähän vilahdavan. Hän veti vaistomaisesti sormet pois. Lintu, niin pieni.

– Oi sinua. Ootko eksynyt? Minkä linnun lapsi sinä oot?

Sakari katsoi ylös puihin ja mietti, olisiko pikkuinen pudonnut pesästä. Vaikka hän kurkisteli joka suuntaan, ei missään näkynyt linnunpesää. Eivätkä linnut tuollaisiin männynruipeloihin pesiä tee. Ne haluavat vähän piilompaan paikkaan.

– Mitä minä nyt sinun kanssa teen? Ope on sanonu, että pudonneen linnunpoikasen saa nostaa takaisin pesään. Mutta sun pesää ei ole täällä.

Sakari kyykkyi mätään vierellä ja jutteli linnulle. Ehkä pelon saisi ajettua pois oikein lempeällä äänellä. Ei hän mitenkään voisi jättää poikasta yksin metsään. Ja kun se kotti päätään ja katsoi ylöspäin, oli päätös selvä.